

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καλή μου Φράγκα, εἶπε ὁ δόκτωρ Ντεζορμώ, πήγαινε νὰ ξεκουραστῆς λίγο. Ὅτι ἐπιθυμοῦσες, πραγματοποιήθηκε... Ἡ Τερέζα ζῆ!.. Ἡ Σίμπιλ κι' ἐγὼ θὰ μείνουμε ἐδῶ... Πήγαινε νὰ ξεκουραστῆς.

— Μὴν ἐπιμένετε, γιατρὲ, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα κόρη. Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ μείνω. Μονάχα ἀφοῦ ἡ Τερέζα ἀνοίξη τὰ μάτια της καὶ μᾶς γνωρίση, θὰ πάω νὰ ξεκουραστῶ...

Ξημέρωνε πειὰ.

Γιὰ ν' ἀνανεωθῆ ὁ ἀέρας τοῦ δωματίου, ὁ γιατρός ἀνοίξε καὶ τὰ δυὸ παράθυρα. Ἡ δροσιὰ καὶ τὸ φῶς τῆς αὐγῆς μπῆκαν μέσα μαζὺ μὲ τ' ἀρώματα τοῦ κήπου.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ Φράγκα παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴν βαθμιαία ἐπιστροφή τῆς Τερέζας στὴ ζωὴ. Τὰ μάτια της ἦσαν ἀκόμα κλειστά, τὰ χέρια της ὅμως καὶ τὰ πόδια της εἶχαν ξαναπάρει τὴ φυσικὴ τους θερμοκρασία. Τὸ χρῶμα της δὲν ἦταν πειὰ πελιδνὸ καὶ τὰ χεῖλη της σάλεψαν κάθε τόσο ἀνεπαίσθητα.

Τέλος, ἀνοίξε τὰ μάτια της. Τὰ ὠραία ἐκεῖνα μάτια ἐξέφραζαν ἕνα τρομερὸ φόβο.

Ἡ Φράγκα ρίχτηκε ἀμέσως ἀπάνω της, κι' ἀγκαλιάζοντάς την σὰν τρελλή, φώναξε:

— Ἀ! Τερέζα μου!... Λατρευτὴ μου Τερέζα... Συνῆλθες τέλος πάντων! Μίλησέ μου!... Πές τίποτε!.. Πές μίαν λέξι μόνο!..

Μὰ ἡ ἴδια ἐκφρασις τρόμου ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀποτυπωμένη στὸ πρόσωπο τῆς Τερέζας.

Τὰ βλέμματά της περιστρέφονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰ νὰ μὴν ἀναγνώριζε κανένα, οὔτε ἀκουγε τί τῆς ἔλεγε ἡ ἀδελφή της.

— Τερέζα! Ξαναφώναξε ἡ Φράγκα, τῆς ὁποίας ἡ ἀγωνία εἶχε κορυφωθῆ, δὲν βρίσκεσαι πειὰ στὸ διαμέρισμά σου στὴ Μονμάρτη... Ἐδῶ βρίσκεσαι στὸ δικό μου δωμάτιο, στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς Φράγκας σου... στὸ πατρικὸ σου μέγαρο...

Θάλεγε κανεὶς, βλέποντας τώρα τὴν ἐκφρασι τῆς Τερέζας, ὅτι ὁ ἦχος τῆς ἀγαπημένης ἐκείνης φωνῆς τὴν ξαναγύριζε ἀπὸ μακρυνὰ μέρη στὰ ὅποια τὴν εἶχαν μεταφέρει τὰ ὄνειρά της, ὅτι ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει, ὅτι ἐτοιμαζόταν νὰ μιλήσῃ...

Ἐξαφνα κάποιος φάνηκε στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας καὶ ἡ νεκραναστημένη αὐτομάτως γύρισε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ κεφάλι της...

Προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔγιναν ἀγρία καὶ σπασμοὶ συγκλόνιζαν τὸ κορμί της.

Ἰρομαγμένη ἡ Φράγκα, ὁ γιατρός κι' ἡ Σίμπιλ γύρισαν κι' αὐτοὶ πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ δοῦν ποιὸς ἦταν.

Καὶ εἶδαν τότε ἐκεῖ τὴ Ναδίνα, πελιδνὴ σὰν πτώμα, νὰ στέκεται ὄρθια καὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ κἀνη βῆμα οὔτε μπροστὰ, οὔτε πίσω.

— ὦ! Θεέ μου! φώναξε ἡ Φράγκα, ὑψώνοντας τὰ χεῖρα της. Τί σημαίνει αὐτό...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Τερέζα εἶχε κατορθώσει ν' ἀνασηκωθῆ πρὸς τὰ μαξιλάρια της κι' εἶχε ἀπλώσει τὸ πληγωμένο χέρι της, ματωμένο ἀκόμα κάτω ἀπ' τοὺς ἐπιδέσμους του, πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς κομῆσης ντὲ Ροσβέλ.

Τὰ χεῖλη της σάλεψαν σὰ νάθελε νὰ μιλήσῃ. Δὲν βρῆκε ὅμως τὴ δύναμι γιὰ νὰ βγάλῃ φωνή. Ἐνας ξερός στεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της, ἡ γεμάτη μῖσος ἐκφρασι τῶν ματιῶν της μετεβλήθη σ' ἐκφρασι ἀπειρης ὀδύνης, ξανάγινε πελιδνὴ καὶ σωριάστηκε πάλι ἀναίσθητη στὰ μαξιλάρια της.

Ἡ Ναδίνα, παρ' ὅλη τὴν τρομερὴ ταραχῆ τοῦ τὴν εἶχε κυριεύσει, παρακολούθησε σὲ ὅλες της τίς λεπτομέρειες τῆ σκηνῆς αὐτῆς. Ὅταν εἶδε λοιπὸν ὅτι λιποθύμησε ἡ Τερέζα καὶ φαινόταν πάλι σὰν ἄψυχο πτώμα, πλησίασε τὸν γιατρὸ καὶ, πιάνοντας τὰ χέρια του σὰν νάθελε νὰ τὰ συντρίψῃ, φώναξε:

— Ἀ! γιατρε μου!.. Ζῆ ἡ κόρη μου!.. Δόξα σοι ὁ Θεός! Σώθηκε!..

Καὶ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Σὲ λίγες στιγμὲς δὲ, καταβεβλημένη ἀπὸ τὴν δυνατὴ συγκίνησι ποὺ εἶχε δοκιμάσει, σωριάστηκε σὲ μιά πολυθρόνα, σχεδὸν λιπόθυμη.

— Χρειαζόμαστε ζουμί, εἶπε σὲ λίγο ὁ γιατρός. Πρέπει νὰ τῆς τὸ δώσουμε ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας. Ἄς φέρον ἀκόμα καὶ λίγο κρασί τοῦ Μπορντώ.

Ἡ Ναδίνα, μόλις ἀκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γιατροῦ, ξαναβρῆκε μὲ μίαν ὄλες της τίς δυνάμεις καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ πάη νὰ φέρῃ ἡ ἴδια ὅ,τι εἶχε

ζητήσῃ. Ἡ Φράγκα ὅμως, προλαβαίνοντάς την, ἔτρεξε καὶ βγῆκε πρώτη ἔξω. Σὲ λίγες στιγμὲς ξαναγύρισε, φέρνοντάς τὸ κρασί καὶ τὸ ζουμί.

Ὁ γιατρός ἀνασήκωσε τότε τὸ κεφάλι τῆς Τερέζας καὶ, κρατώντας τὴν ἀπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἀνάγκασε νὰ πῆ τὸ ζουμί.

Ἀμέσως κατόπιν ἡ νέα γυναῖκα συνῆλθε πάλι κι' ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω της.

Ἡ Ναδίνα στεκόταν λίγα βήματα πρὸ πέρα, μὲ τὸ πρόσωπο φοβερὰ ἀλλοιωμένο, καὶ τὴν ἐκύτταζε.

Τὸ βλέμμα τῆς Τερέζας στάθηκε ἀπάνω της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώριση.

Τότε ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ προχώρησε δυὸ βήματα. Ἡ ὠχρότης της ἦταν τρομακτικὴ καὶ μιά βαθειὰ ρυτίδα στὴ μέση τοῦ μετώπου της τὸ χωρίζε στὰ δυὸ. Τὰ ρουθούνια της, καθὼς ἔπαλλαν σπασμωδικά, ἔδειχναν ὅτι εἶχε συγκεντρώσει τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεως της.

— Τερέζα, πρόφερε τέλος μὲ φωνὴ βαθειά, ἐγὼ εἶμαι, ἡ μητέρα σου. Μ' ἀναγνωρίζεις;

Ἡ ἄρρωστη δὲν φάνηκε πὼς ἀκουσε τὰ λόγια της, ὅπως δὲν εἶχε φανῆ νὰ τὴν ἀναγνωρίζῃ πρὸ ὀλίγου. Σήκωσε ἀργὰ τὸ δεξιὸ χέρι καὶ τὸ ἔφερε στὸ κεφάλι της, ἐνῶ συγχρόνως μίαν τρομερὴ ἐκφρασις ὀδύνης ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό της.

Φαινόταν πὼς ὅλη της ἡ προσοχὴ εἶχε συγκεντρωθῆ στὴν ὀδύνη της αὐτῆς κι' ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνονταν τίποτε γύρω της.

— Θὰ ἔχη τρομεροὺς πόνους στὸ κεφάλι, εἶπε ὁ γιατρός Ντεζορμώ. Αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου παράδοξο ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τόσο τρομερὸ χτύπημα.

Σήκωσε μὲ προσοχὴ τὰ πλούσια χρυσὰ μαλλιά τῆς Τερέζας κι' ἐξέτασε τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ, ἡ ὁποία σχημάτιζε ἕναν μεγάλον μελανὸ ὄγκον.

— Εἶνε θαῦμα, πρόσθεσε ὁ γιατρός, πὼς δὲν διερράγη τὸ κρανίον!

— Θὰ γίνῃ ὅμως καλὰ, γιατρε; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Φράγκα. Θὰ τὴν γιατρεύετε; Θὰ τὴν σώσετε; Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἐλπίζω βέβαια ὅτι θὰ μπορέσω νὰ τὴν σώσω... Ἀλλὰ συχνὰ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ τραντάγματα τοῦ ἐγκεφάλου συνοδεύονται ἀπὸ φοβερὰς ἐπιπλοκὰς.

Ἡ Φράγκα, στὴν ὁποία δὲν ἔφτανε τὸ ὅτι ἡ ἀδελφή της εἶχε νεκραναστηθῆ, ἀλλὰ καὶ ἤθελε νὰ ξέρῃ πὼς εἶνε ἐκτός κινδύνου, ἀνατρίχιασε σύγκορμη.

— Τί ἐννοεῖτε, γιατρε; ρώτησε.

— Δὲν μπορῶ ν' ἀποφανθῶ ἀκόμα. Ἐξ ἄλλου ἂν ἐπέλθῃ ἡ ἐπιπλοκὴ ποὺ φοβᾶμαι, δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ τὸ ἴδοῦμε. Καὶ παίρνοντας τὸ καπέλλο του, πρόσθεσε:

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ δῶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς μου. Θὰ ξαναγυρίσω ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερα. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας μου μὴν ἀφήσετε κανένα νὰ πλησιάσῃ στὸ κρεβάτι τῆς Τερέζας. Ἡ κουρτίνες τοῦ κρεβατιοῦ ἄς μένουν κλειστές. Ἀφήστε ὅμως ἀνοιχτὰ τὰ παράθυρα γιὰ ν' ἀνανεώνεται ὁ ἀέρας. Προσοχὴ μὴν κάνετε θόρυβον. Πρέπει ν' ἀναπαυθῆ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο σὲ ἀπόλυτη ἡσυχία.

— Κι' ἂν ξυπνήσῃ τί νὰ τῆς δώσουμε; ρώτησε ἡ Φράγκα.

— Ζουμί δυνατό.

Μόλις βγῆκε ὁ γιατρός ἔξω, ἡ Φράγκα γύρισε πρὸς τὴ Ναδίνα καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία, πρέπει νὰ πᾶτε ν' ἀναπαυθῆτε στὸ δωμάτιό σας. Περιττὸν νὰ μένετε ἐδῶ...

Μπρός στ' αλύγιστα βλέμματα, τὰ ὁποῖα κάρφωνε ἐπάνω της ἡ Φράγκα, ἡ κόμησα ντὲ Ροσβέλ δὲν τόλμησε νὰ πῆ τίποτε. Ἀπεναντίας, σηκώθηκε ἡρεμώτατα, σὰ νὰ μὴν κατάλαβε τὸν ἐπιβλητικὸ τόνο τῆς Φράγκας καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Εἶμαι πράγματι σ' ἐλεεινὴ κατάστασι. Ἀλλὰ κι' ἐσύ, ἀγαπητῆ μου, πρόσεχε λίγο τὴν ὑγεία σου γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσης.

Ἡ Φράγκα σήκωσε τοὺς ὤμους της. Τὸ πρόσωπό της φανέρωνε τρομερὴ ἀγανάκτησι. Κατῶρθωσε ὅμως νὰ μείνῃ κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ.

Μόλις βκῆκε ἔξω ἡ κόμησα, ἡ Φράγκα πλησίασε τὴν Σίμπιλ καὶ τῆς εἶπε:

— Τώρα πού εἶμαστε μόνες, ἐπωφελήσου τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ κοιμηθῆς λίγο. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀγρυπνοῦμε κ' ἡ δυό.

— Ἀλλὰ ἐσύ; τῆς ἀπάντησε ἡ λαμπρὴ ἐκείνη γυναῖκα. Ἐσύ εἶσαι πιὸ νέα καὶ πιὸ ἀδύνατη ἀπὸ μένα. Ἐχεις ἀπόλυτη ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῆς. Ἐπειτα, καὶ κουρασμένη νὰ ἤμουν, πῶς θὰ μπορούσα νὰ κατορθώσω νὰ κοιμηθῶ σὲ τέτοια στιγμή; Γίνεται ποτὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ἡ Τερέζα ζῆ. Δὲν μᾶς φτάνει αὐτὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος; — Κι' ἂν, ὅπως φοβάται ὁ γιατρός, τρελλαθῆ; Γιατί αὐτὸ ἐννοοῦσε πρὸ ὀλίγου... Ἄν τρελλαθῆ πῶς θὰ σωθῆ ὁ Ροβέρτος, τὸν ὁποῖο κατηγοροῦν ὡς δολοφόνου τῆς κι' ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν ἔχουμε καμμιά εἶδσι;

Ἐκρυσσε στὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ἐγκαταλειφθῆ στὴ θλίψι της. Μονάχα ἡ σκέψις τοῦ κινδύνου πού διέτρεχε ὁ ἐκλεκτός τῆς καρδιάς της, ἦταν ἱκανὴ νὰ καταβάλλῃ τὴν ἐνεργητικότητά της.

Ἀλλὰ ἡ Φράγκα εἶχε σιδερένια θέλησι.

— Ἀδιάφορο! εἶπε. Θὰ πολεμήσω ἔστω καὶ ἐντελῶς μόνη γιὰ νὰ σώσω τὸν Ροβέρτο, ὅπως ἔσωσα τὴν Τερέζα...

Σὲ λίγη ὥρα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Ζερβαὶ πῆγε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὴν κατάσταση τῆς Τερέζας.

Ὅταν ἡ Φράγκα ἔμαθε τὴν παρουσία του στοῦ σπιτί, σκέφτηκε νὰ πάῃ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν ὑπῆρχαν πληροφορίες γιὰ τὸ Ροβέρτο. Ἀλλὰ, μολοντί συμπαθοῦσε πολὺ τὸν κ. Ζερβαὶ κι' ἐνοιῶθε πῶς τὴν συμπαθοῦσε κι' αὐτὸς, δὲν ἐτόλμησε.

Ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσει τὴ νύχτα του στοῦ σπιτί, ξαναγύρισε τὸ ἀπόγευμα. Ἀλλὰ οὔτε σ' αὐτὸν δὲν τόλμησε ἡ Φράγκα νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ ζήτημα πού τόσο τὴν ἐνδιέφερε.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ Τερέζα κοιμόταν πάντοτε. Κάθε τόσο μόνο ξυπνοῦσε γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ τότε ἡ Φράγκα ἐπωφελεῖτο τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ τῆς δίνῃ τὸ ζουμί πού εἶχε διατάξῃ ὁ γιατρός.

Ἡ Ναδίνα δὲν εἶχε παρουσιαστῆ πειὰ στοῦ δωμάτιο τῆς ἀρρωστης.

Κατὰ τὸ βράδυ ξαναγύρισε ὁ γιατρός καὶ ξαφνιάστηκε γιὰ τὴν βελτίωσι πού εἶχε ἐπέλθει ἐν τῷ μεταξῷ στὴν κατάσταση τῆς Τερέζας. Ὁ πυρετὸς εἶχε πέσει, τὸ αἷμα κυκλοφοροῦσε κανονικὰ καὶ ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ συμπτώματα ἦσαν εὐχάριστα.

— Τί θαυμάσιος ὁργανισμός! φώναξε κατενθουσιασμένος. — Θὰ ἀνακτήσῃ γρήγορα τὶς αἰσθήσεις της; ρώτησε ἡ Φράγκα.

— Ἀς τὸ ἐλπίσουμε... Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος.

— Καλὰ, εἶπε μὲ σοβαρότητα ἡ νέα. Ξέρω τί θὰ κάνῃς ἐφοῦ ἡ ἀδελφὴ μου πρόκειται νὰ συνέλθῃ.

Καὶ μὴ θέλοντας νὰ ἐξηγηθῆ περισσότερο, βγῆκε ἔξω.

Ἡ Σίμπιλ μὲ ἀπορία τὴν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται, σὲ τέτοια μάλιστα κρίσιμη στιγμή.

Πράγματι, κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς πού περιμέναν στὸν ἀντιθάλαμο ὡς τὸν Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν καὶ τὸν κ. Ζερβαὶ πού βρισκόντουσαν τὸ μικρὸ σαλόνι τῆς Φράγκας, κ' ὡς αὐτοὺς πού ἦσαν κοντὰ στὴν Τερέζα. Ὅλοι ξεχνοῦσαν καὶ ἀγρυπνίεσεν καὶ κόπτοντο καὶ τὶς ἀσχολίες τους καὶ δὲν εἶχαν τὴ νοῦ τῆς παρῶντος σ' αὐτή. Ἀλλὰ ἡ ἀπουσία τῆς Φράγκας δὲν βίασθησε πολὺ. Σὲ λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας ἡ μᾶλλον σοῦρνοντις πίσω της τὴν κόμησα ντὲ Ροσβέλ.

Ὁ ἀνακριτὴς κι' ὁ κ. Ζερβαὶ, βλέποντάς τες νὰ περνοῦν

ἀπὸ τὸ σαλονάκι, σηκώθηκαν αὐθορμητῶς καὶ τὶς ἀκολούθησαν.

Τὰ μάτια τῆς Φράγκας ἐλαμπαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα καὶ τὸ πρόσωπό της φανέρωνε ὑπερτάτη δύναμι θελήσεως.

Ἐσπρωξε τὴ μητέρα της πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς Τερέζας καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀγαπάτε τόσο πολὺ τὴν πρωτότοκη κόρη σας, κυρία κόμησα, ὥστε πρέπει νὰ εἴσθε παρούσα τὴ στιγμή πού θα συνέλθῃ... Περιμένετε λίγο καὶ δὲν θ' ἀργήσετε νὰ δῆτε τὴ νεκρανάστασί της.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ κ. Ζερβαὶ κύτταξε τὴν κόμησα καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἦταν τέτοια ἡ κατάσταση τῆς, ὥστε νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται τί γίνεται γύρω της.

Πράγματι, τὰ μάτια τῆς κομήσης ἦσαν τόσο ἀπλανῆ, τόσο ἀλλοιωμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της καὶ τὸ στόμα της τόσο σπασμωδικὰ συνεσπασμένο, ὥστε νομίζε κανεὶς πῶς θὰ πέσῃ κεραυνόπληκτη ἀπὸ τὸ φόβο της.

Μόλις ἡ κόμησα ζύγωσε στὸ κρεβάτι τῆς Τερέζας, ἡ ἀρρωστη ζύπνησε σὰν νὰ τὴν τάραζε ἡ παρουσία τῆς Ναδίνας ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο της.

Τὸ βλέμμα της προσηλώθηκε στὴν ἀρχὴ στὴν ἀδελφὴ της, ἡ ὁποία στεκόταν μπροστὰ στὴν κόμησα.

Ἄπλωσε πρὸς αὐτὴν τὰ χέρια της.

— Φράγκα!.. ψιθύρισε.

— ὦ! φώναξε ἐκείνη, πέφτοντας ἀσυγκράτητη στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀδελφῆς της... Τερέζα μου!.. Τερέζα μου!.. Μ' ἐγνώρισες λοιπόν;

Καὶ τὴν ἐπνιγαν οἱ λυγμοί.

— Φράγκα, Φράγκα, πρόσεχε, κόρη μου, πρόσεχε πολὺ! τῆς εἶπε ὁ γιατρός. Εἶνε πολὺ ἀδύνατη... Κάθε συγκίνησης μπορεῖ νὰ τῆς ἀποβῆ θανάσιμη.

Ἀλλὰ ἡ Φράγκα, πού ἦταν πάντα τόσο συγκρατημένη, οὔτε ἀκούγε πειὰ, οὔτε καταλάβαινε τί τῆς ἐλεγαν.

— Ἀ! Τερέζα, γλύτωσες!.. Γλύτωσες!.. Θὰ ζήσης ἐπιτέλους εὐτυχισμένη μὲ τὸν Ἄνδρέα σου... Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ μὴ σβύσῃ ἀπὸ μένα γιὰ πάντα κάθε ἐλπίδα εὐτυχίας, πές μου τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου σου!.. Σ' ἐξορκίζω, πές τὸ ὄνομά του, γιὰ νὰ τὸ μάθῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὅπως τοῦ ἀεζίζει!..

Ἐξαφνα ἡ Τερέζα γύρισε τὸ κεφάλι της.

Διέκρινε τὴ Ναδίνα, τῆς ὁποίας τὸ κεφάλι ἔγερνε ἀδρανῆς πότε πρὸς τὸν ἕνα ὄμο της, πότε πρὸς

τὸν ἄλλο...

Μιά τρομερὴ ἔκφρασις μίσους ζωγραφίστηκε στοῦ πρόσωπο τῆς νεκραναστημένης. Τὰ μάτια της ἔγιναν ὀλοστρόγγυλα. Ἐντούτοις φαινότανε σὰ νὰ δισταζε...

— Ἀ! φώναξε ἡ Φράγκα. Μίλησε, Τερέζα, γιὰ νὰ γλύτωσησες μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία πού τόσα χρόνια τώρα βασιλεύει μέσα στοῦ σπιτί μας.

Ἡ κόμησα, μόλις ἀκούσε τὰ λόγια αὐτά, σωριάστηκε σὰν ἄψυχη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν σκέφτηκε νὰ τρέξῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀλλὰ συγκρατήθηκε ἀπὸ φόβο μήπως ταραχτῆ ἡ Τερέζα.

Ἐξαφνα, ἐκείνη ἄπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὴ Ναδίνα.

— Ὁ δολοφόνος μου, εἶπε, εἶνε...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ γλῶσσα της μπερδεύτηκε σὰν νὰ τὴν ἔσφιγγε κάτι στοῦ λαιμοῦ, τὰ μάτια της ἔγιναν ἀπλανῆ κι' ἕνα παρατεταμένο γέλιο βγῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλη της...

Ὅλοι κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, περίτρομοι, ἀνατριχιάζοντας.

Ἡ Φράγκα, ἀληθινὸ πειὰ ἀγαλμα τῆς ἀπελπισίας, δὲν τόλμοσε νὰ κάνῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Ἡ Ναδίνα, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὰ προσκέφαλα τῆς πολυθρόνας δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου στάσι.

Ἡ Σίμπιλ προσπαθοῦσε νὰ ἀντιληφθῆ μήπως εἶχε τρελλαθῆ ἡ ἴδια κ' εἶχε πέσει θῦμα παραισθήσεως.

Τέλος, ἀκούστηκε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τῆς Τερέζας, ἀλλὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ τώρα, ἀργή, ἄτονη, χωρὶς κανένα παλμό.

Τὰ ἀπλανῆ της μάτια τὰ εἶχε καρφώσει στὴ Ναδίνα, πού κείτονταν ἀκόμα ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα.

Καὶ εἶπε:

Προσπαθῆσε νὰ σηκωθῆ, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔγιναν ἄγρια καὶ σπασμοὶ συγκλονίζαν τὸ κορμί της!

— 'Ο δολοφόνος μου... είνε... είνε... αυτός... ό Ροβέρτος! Σάν βαλανιδιά που τή ρίχνει ό κεραυνός, ή Σίμπιλ σωριάστηκε στο πάτωμα.

Η Ναδίνα πετάχτηκε με μιās όρθια.

Η Φράγκα έσφιγγε με τὰ δυό της χέρια τήν καρδιά της σαν νά επρόκειτο νά πεθάνη.

Ό κ. ντέ Κομβρεμόν είχε γίνει λευκός σαν σάβανο. Πλησίασε στο κρεβάτι της Τερέζα, τρέμοντας, μόλις μπορώντας νά κρατηθί στα πόδια του, κι' έσκυψε από πάνω της.

Η άρρωστη τόν κύτταξε, αλλά τó πρόσωπό της δέν έδειξε τίποτε.

— Τερέζα! τής ειπε με δυνατή φωνή.

Μά ή Τερέζα ούτε σάλεψε.

— Ποιός σε πλησίασε; Ποιός σε χτύπησε; τή ρώτησε.

Η Τερέζα αποκρίθηκε τότε προσηλώνοντας στη Ναδίνα τó βλέμμα της και δείχνοντάς την με τó χέρι της:

— Αυτός!.. ό Ροβέρτος!..

Κι' άμέσως άρχισε πάλι νά γελάη, όπως πρώτα, πιό δυνατά, πιό φριχτά, πιό τρελλά.

Ό γιατρός τούς απομάκρυνε τότε δλους, αφήνοντας μόνο τήν Φράγκα και τήν Σίμπιλ στο δωμάτιο.

— Βγίτε έξω, σάς παρακαλώ, τούς ειπε. "Αν εξακολουθήσουμε έτσι, θά τήν σκοτώσουμε..."

Τώρα έκλαιγε ή κόμησσα και σκεπάζοντας με τó μαντήλι της τὰ μάτια της, έξέφραζε στον κ. Ζερβαί τήν άπελπισία της.

— Αυτό τó γέλιο, ρώτησε ό κ. ντέ Κομβρεμόν τó γιατρό, είνε νευρικό σύμπτωμα, δέν είν' έτσι; Θά περάση αυτή ή κατάσταση, γιατρέ;

Μιά άπερίγραπτη θλίψις άπλώθηκε στο πρόσωπο τού γιατρού.

— Άλλοίμονο!.. Πόσο μακριά βρισκόμαστε από τήν αλήθεια! Είτε συννεπία τού φοβερού εκείνου χτυπήματος στο κεφάλι, είτε λόγω των συγκινήσεων που δοκίμασε, είνε τρελλή!

— Τρελλή!.. Ω Θεέ μου! φώναξε ό κ. Ζερβαί. Θά γιατρευτή, όμως;

Ό γιατρός κύτταξε προς τόν ουρανό και ειπε με συντριμμένη φωνή:

Ό Θεός τó ξέρει!

Η'

Ο ΡΟΒΕΡΤΟΣ

Όταν ό Ροβέρτος, τó βράδυ τού έγκλήματος έφυγε για τήν Άγγλία, ένα σωρό σκέψεις άπασχολούσαν τó μυαλό του. Τόν φόβιζε ή ιδέα ότι επιστρέφοντας άπ' τó Λονδίνο θά έφερνε μαζί του ένα τόσο μεγάλο ποσό.

Δέν ήταν συνηθισμένος νά κρατάη τόσα χρήματα και τού φαινόταν αδύνατον νά μη τού συμβή κάποιο άπροσδόκητο δυστύχημα. «Λένε ότι τó Λονδίνο έχει τούς πιό επιτηδείους κλέφτες τού κόσμου!», έλεγε μέσα του.

Ήταν φανερό ότι ως τή στιγμή που θά παρέδιδε στα χέρια της Τερέζας αυτά τὰ καταραμένα χρήματα, ό Ροβέρτος θά ζούσε σε διαρκή άγωνία.

Φοβόταν μήπως δέν προφτάση τó τραίνο κι' έτρεχε στο δρόμο, βλαστημώντας τήν ανάγκη στην οποία βρέθηκε νά δεχτή αυτή τήν έντολή. Άλλά αγαπούσε τόσο τήν άδελφή τής μηστής του, ώστε τού ήταν αδύνατον νάρνηθί νά τής κάνη τή χάρι αυτή.

Έφτασε τέλος στο σταθμό και στάθηκε μπρός στη θυρίδα των εισιτηρίων. Ήταν όμως τόσο άφηρημένος, ώστε ό υπάλληλος αναγκάστηκε νά τόν ρωτήσει:

— Για ποϋ, κύριε;...

Ό Ροβέρτος συνήλθε και άπάντησε: — Ένα εισιτήριο δευτέρας θέσεως για τή Διέππη.

— Τότε κάνετε γρήγορα. Τó τραίνο φεύγει.

Και πραγματικά, άκουγόntonουσαν τὰ σφυρίγματα της μηχανής.

Ό Ροβέρτος έτρεξε και μπήκε μέσα...

Ήταν μόνος στο διαμέρισμά του. Καθώς ήταν συνηθισμένος νά κοιμάται νωρίς και νά ξυπνάη πρωί, δέν άργησε ν' άποκοιμηθί.

Όταν ξύπνησε, βρισκόταν στη Διέππη. Τó ταξίδι από κεί ως τήν Άγγλία υπήρξε πολύ εύχάριστο. Όστόσο μεταλλοχολικές σκέψεις τόν άπασχολούσαν, καθώς, από τó κατάστρωμα τού πλοίου, κύτταζε τις άκτές της Άγγλιας που πλησίαζαν όλοένα. Συλλογιζόταν ότι δέν θά μπορούσε ποτέ νά προσφέρη στη Φράγκα τόν πλούτο και τήν πολυτέλεια μέσα στην όποία ήταν συνηθισμένη νά ζή. Ένας καλλιτέχνης πολύ σπάνια γίνεται εκατομμυριούχος.

Και όμως αυτός δέν ήθελε νά λείψη από τήν Τερέζα τίποτε, όταν θά νινόταν σύζυγός του. Για νά τó πετύχη αυτό, ήταν ικανός νά υποβληθί σε κάθε θυσία, σε κάθε δοκιμασία...

Η σκέψεις αυτές τού έφεραν στο μυαλό του τόν Άνδρέα, ό οποίος βρήκε τή δύναμη νά απομακρυνθί από τήν πατρίδα του και από τήν πολυαγαπημένη του σύζυγο κι' έτσι μπόρεσε νά εξασφαλίση τήν τύχη του.

Γιατί νά μην κάνη κι' αυτός, τι είχε κάνει ό Άνδρέας; Θά ζούσε δυό χρόνια μακριά από τή Φράγκα, μά θά τής εξασφάλιζε τόν πλούτο και τήν ευτυχία.

Ό Ροβέρτος, καθώς τὰ σκεφτόταν αυτά, έκανε βόλτες στο κατάστρωμα. Σε κάποια στιγμή θέλησε ν' άνάψη ένα σιγαρέττο, μά δέν μπόρεσε, γιατί ό άέρας τού έσβυνε όλα τὰ σπίρτα. Τέλος είδε καθισμένον σ' ένα πάγκο ένα νέο ταξιδιώτη, συνομιληκό του περίπου, ό οποίος έκάπνιζε. Τόν πλησίασε και τού ειπε:

— Μου δίνετε, σάς παρακαλώ, τή φωτιά σας;

— Ευχαρίστως, τού άπάντησε με προθυμία εκείνος.

Ό Ροβέρτος άναψε και τόν ευχαρίστησε.

Έτσι δέν άργησαν νά πιάσουν κουβέντα.

Ό νέος αυτός, ό οποίος είχε φυσιογνωμία πολύ συμπαθητική, ήταν κι' εκείνος καλλιτέχνης, ζωγράφος. Ήταν γυιός ζωγράφου με μεγάλη φήμη, μά είχε τó άτύχημα νά χάση πολύ γρήγορα τόν πατέρα του. Πουλούσε σε καλή τιμή τὰ έργα του και ζούσε, άν όχι πλούσια, τουλάχιστον με άνεσι, ως τήν ήμέρα που άγάπησε μια νέα όρφανή, όπως κι' αυτός, δασκάλα σε κάποιο πιλούσιο σπίτι.

Η νέα ανταποκρίθηκε στο αίσημά του, αλλά δυστυχώς δέν μπορούσε νά τόν παντρευτή, γιατί με τó μισθό της συντηρούσε έναν άδελφό και μι' άδελφή, μικροτέρους της. "Αν παντρευόταν και άποκτούσε οικογένεια, τή στιγμή μάλιστα που και ό σύζυγός της ήταν φτωχός, δέν θά μπόρουσε νά τούς βοηθί πειά.

Όταν τὰ έμαθε ή Άλφρέδος Ζιρώ αυτά, σκέφτηκε πώς ήταν δυνατόν νά αυξήρη τούς πόρους του για νά αναλάβη ό ίδιος τήν συντήρησι των άδελφών της αγαπημένης του.

Ευτυχώς συνέπεσε τότε νά γνωρίση έναν Άμερικανό πολυεκατομμυριούχο, ό οποίος ζητούσε καλλιτέχνες για νά διακοσμήσουν τó μέγαρό του στο Σικάγο. Ό Κροίσοσ αυτός, μόλις είδε τὰ έργα τού Άλφρέδου, ένθουσιάστηκε, έκλεισε μαζί του συμβόλαια που εξασφάλιζαν τήν τύχη στο νεαρό καλλιτέχνη και τού υποσχέθηκε ότι άν ή διακοσμήσεις τού μεγάρου ανταποκρινόντουσαν προς τις έλπίδες του, θά τού εύρισκε και άλλες εργασίες εξίσου επικερδείς.

Ήταν μόνος στο διαμέρισμά του.

Τὰ γραφεία τού «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθί εις τήν όδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις τήν διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οι φίλοι άναγνώσται μας, όσοι επιθυμούν ν' άποκτήσουν τὰς έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα τού «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.
Άριθμός Τηλεφώνου 26-135

(Άκολουθεί)